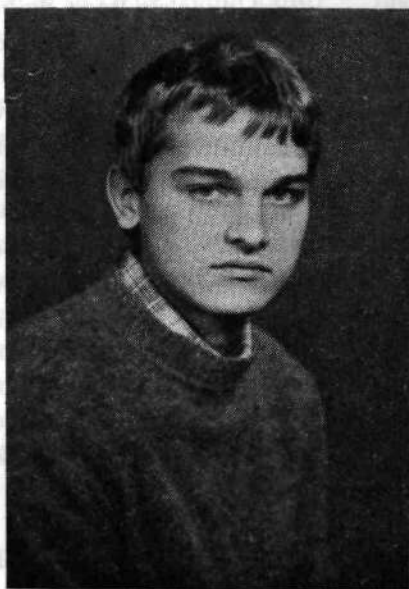

Osem pesmi

Alojz
Ihan

O MUHI
V BETONU

Celo za ljubezen je mogoče trditi: prepreči (ubije?) neko drugo (možno) ljubezen. In podobno je tisti, ki je prvi odkril ogenj, in tisti, ki je prvi odkril kolo (pravijo: največji odkritji človeštva) morda preprečil neko mnogo bolj fantastično odkritje. Kajti ljudje so se navadili najti toploto v ognju in niso več iskali. Prav tako so se navadili obiskovati drug drugega s potovanji. Čeprav bi bilo lahko popolnoma drugače. Tako se nadaljuje. In od tod tisti znani občutek: da se vsak dan nekaj izprazni. Vsako odkritje ubije nešteto možnih odkritij. Kot beton, ki se strjuje. Muha, ki pade vanj, se kmalu ne more več premikati. Le še čaka. Nekoč ji uklešči dih.

O NAZAREČANU

Govorim o Nazarečanu. Ne o tistem, ki je vedel, da je sin Boga, da bo oznanjal, da bo izdan, da bo trpel in tretji dan vstal. Ne o igralcu, ki že na začetku pozna uvod, zaplet in razplet, ki ve za vsako svoje prihodnje dejanje. Govorim o Nazarečanu. O tistem, ki je dvanajstleten v templju odgovarjal pismoukom in se bal, da se bo osmešil. O tistem, ki je obupan gledal lačno množico in sklenil med njih pravično razdeliti pet kosov kruha in dve ribi. O tistem, ki je videl mrtvo deklico in pretresen zakričal, naj vstane. O tistem, ki do konca ni vedel za svojo smrt in še manj za svoje vstajenje. Govorim o Nazarečanu.

SMERI PTIC

Obstaja otrok, obstaja mladenič, obstaja mož, obstaja starec. Otrok je zbiratelj znamk. Mladenič piše pesmi. Mož je uradnik. Starec krmi golobe v parku. Nekoč otrok sreča mladeniča. Podari mu vse svoje dragocene zbirke znamk. Mladenič jih nekaj časa ogleduje, nato jih odloži na podstrešje in pozabi. Nekoč mladenič sreča moža. Podari mu vse svoje pesmi. Mož jih presenečen prebere, nato jih vrže v ogenj in pozabi. Nekoč mož sreča starca. Podari mu vse svoje težko pridobljeno premoženje. Starec ga nekaj časa prešteva, nato ga odloži v skrinje in pozabi. Obstaja otrok, obstaja mladenič, obstaja mož, obstaja starec. Vsak dan starec odide v park in nakrmi golobe. Potem sede na klop in opazuje, v katere smeri bodo ptice odletele.

TUŠI

Eno samo fotografijo imam prilepljeno na steni svoje sobe: kolono židov pred plinsko celico s tuši in včasih strmim v njihove obraze, njim pa, kaj vem, zakaj,

postane nerodno; začno se prerivati nekam v ozadje, dokler ne ostanem čisto sam, pod tuši in se začne iz njih kaditi . . . takrat me pograbi bes, oprimem se plinske cevi ter jo spremljam skozi zidove in hodnike proti njenemu začetku; spremljam jo skozi zemljo, zrak in drevesa, skozi tople trebuhe srn in skozi krila ptic, dokler nekoč ne zagledam rok, ki odpirajo ventile, presunljivo znanih prstov in dlani, znanih komolcev, ramen in ko bi moral pogledati navzgor, se premislim, spet se oprimem cevi in se vračam, tudi židje so ponovno tam, sklonjenih glav in pordelih obrazov, potem se zakadi in z razširjenimi nosnicami začnemo hlastno vdihovati.

NORCU »Tu si, ker si sam.«

Nihče ne vidi tipk, ki se jih dotikaš, niti strun, med katere vpletaš prste. Nihče ne sliši melodije tvojega glasbila. Ti tipaš, vidiš, slišiš, veš. Kot bi vedel Michelangelo, če bi se rodil v deželi brez kamna in dleta. David bi bil izklesan v zraku. Mojzesa bi raznašali valovi. Tebi je vseeno. Ti tipaš, vidiš, slišiš, veš. Mi ugibamo. Morda tvoja glasbila pomotoma ležijo v kolibah ob Amazonki ali v hindujskih svetiščih? Morda so jih že pred stoletji prenehali izdelovati ali jih bodo začeli šele čez tisočletja? Na tem ali na nekem drugem planetu? Tebi je vseeno. Rodil si se z eno samo veličastno nalogo, ki je predragocena, da bi vate smel biti zasejan dvom. Do najmanjše podrobnosti jo moraš izpolniti. Čeprav čisto sam. Tebi je vseeno.

PSU Pri tebi je drugače. Najmanj si ga ljubil tisti dan, ko te je ugrabil in odnesel k sebi. Bilo je skoraj sovražstvo. Potem pa te je krmil, ljubkoval, ti dal zavetje. Vsak dan si shranil nov, hvaležen spomin in ko so se spomini spojili, si ga začel ljubiti. Čeprav je bilo potem čedalje manj hrane, manj zavetja, manj lepih besed, se je vsaka, tudi najmanjša dobra kretnja vpletla v staro vroče čustvo. In tudi zdaj, ko dobivaš le še mrvice, čustvo raste, pes si in to je v tebi, tudi zdaj, ko že natančno veš: Najbolj te je ljubil tisti dan, ko te je ugrabil in odnesel k sebi. Zdaj pa je skoraj sovražstvo.

ZGODBA Iz spovednice se zasliši smeh,
IZ SPOVEDNICE verniki v cerkvi se začudeni ozrejo,
 smeh pa postaja vedno glasnejši in
 sčasoma preide v krohotanje, v razbijanje
 kozarcev in stolov, potem zavreščijo še
 ženske, zalajajo psi, zabrnijo telefoni,
 duhovnik preneha maševati, verniki se
 prestrašeni zberejo okoli spovednice, iz
 nje pa se oglasi pisk lokomotive, pesem
 harmonike, otroški jok, zaslišijo se
 psovke vojakov, bučanje morskih valov,
 tiktakanje ur in ko nenadoma zatuli še
 sirena, duhovnik ne zdrži več; naglo
 odpre spovednico, vsi glasovi v hipu
 utihnejo; čez nekaj časa zaropota in iz
 spovednice se zavalj truplo neznanega
 starca.

**O JAMARJIH
IN ALPINISTIH**

So alpinisti. Vsak dan se vzpenjajo
više in više. So raziskovalci jam.
Vsak dan se spuščajo globlje in globlje.
Ljudje v sredini opazujejo
ene in druge ter premišljajo, kako
različni morajo biti jamarji in alpinisti.
Tako različni, da morda ne zmorejo
živeti drug ob drugem in se zato planinci
nenehno vzpenjajo in jamarji nenehno
spuščajo. Tako mislijo ljudje, ki mirujejo
v sredini. Jamarji in alpinisti pa ne
rečejo ničesar. Le še bolj zagnano se
vzpenjajo in se spuščajo. Proč od mirujoče
sredine.